

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΞΙΦΙΟΥ

ΥΠΟ ΛΑΙΣΥ ΑΙΜΥ

Ο λαμπρός Αύγουστίνος ήλιος βρήκε κείνη την ημέρα το ακρογνάμι εξαιρετικά ζωηρό εις κινήσιν και δραστηριότητα.

Εις της πολυάριθμες σκούνες άραγμένες δίπλα στην ξηρά ανά δύο ή τρείς μαζί χρωματισμένες μαύρες με κίτρινες ραβδώσεις στα πλευρά των οι ναύτες εργάζονταν. Έχρωμάτιζαν, έπλενον, επιδιώκον.

Τό Κάνσο, έν Νέε Σκωτία, ήτοιμάζετο διά τό φθινοπωρινό κυνήγι του ξιφίου.

Εις τό άλλο άκρον της ακτής ήταν άραγμένη ή «Παταγάνα», τό μεγαλύτερο πλοίο του στολίσκου, τό όποιο έδέχετο τās τελευταίās προετοιμασίās.

Επί του καταστρώματος ένας νέος ναύτης με νοχέλεια και θρασύτητα έβγαζε άρμη μ' ένα κουβά από τη θάλασσα και την έχυνε πάντοτε στό πλοίο. Δέν ήταν νέος πειά να εύρίσκη εύχαρίστησιν εις την εργασίαν αυτήν και την εκτελεί τραγουδώντας και γρήγορα. Διά τούτο οι άλλοι νεαροί ναύται καθισμένοι στό χείλος του πλοίου αντίκρυ του, τόν επείραζαν και γελοούσαν μαζί του.

Γι' αυτούς ή εργασία ήταν γλέντι. Η μεγαλύτερα διασκέδασι του έτους, ή περίοδος που μετέστροφε την άπλην ύπαρξιν εις εύτυχή, πραγματική ζωήν και εις την όποιαν εισήρχοντο με ένδουσιασμόν άσυνήθη εις τούς ψυχρούς χαρακτήρας των — θα ήρχιζε τώρα. Ο ξιφίας κατέβαινε. Αί έφημερίδες του Χάλιφαξ έγραφαν πως κάποιος πάνω στα δυτικά μέρη κόπηκε στό δύο μέσα στη θάλασσα από ένα θηρίο, όπερ έννοούσε ότι μετά ένα δυό ήμερες θα τόν είχαν και στα δικά τους τά νερά. Και έπειτα. — Αθριο Δευτέρα να γλυτρωθούν άπαλά μέσα στην σκούνες πάνω στα νερά του λιμένος για να βγούν στό μεγάλο θαλασσινό κυνήγι — του ξιφία.

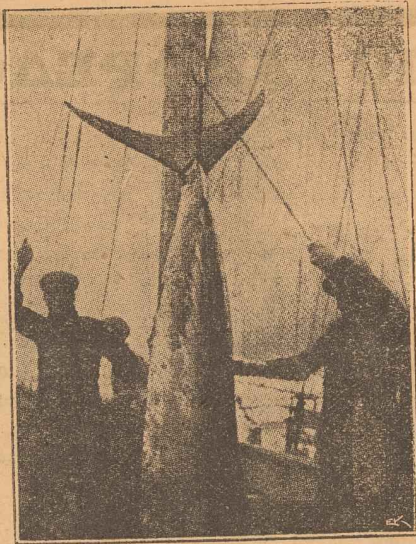
Είπε κανών άπαράβατος μεταξύ των ψαράδων της Νέας Σκωτίας να τηρούν την Κυριακήν άργίαν, σήμερα όμως όλος εξαιρετικώς μερικοί εργάται παρεκλήθησαν να δώσουν της τελευταίης έτοιμασίης, εργαζόμενοι μόνον όλίγας ώρας τό πρωί. Τό άπόγευμα ήσαν έλεύθεροι και τό βράδυ όλοι, έπειδή την επομένην θάφευγαν, οίχθηκαν στό γλέντι και περιεφέροντο καθ' ομάδας εις την προκυμαίαν τραγουδώντας και σχεδιάζοντες από τώρα, οι νεώτεροι ιδίως, τί θάκαναν όταν θάβγαναν έξω ή τί θάκαναν με τά χρήματα που θα εκέρδιζαν, έπειδή τό κυνήγι του ξιφίου είναι επικερδέστατη διωμηχανία.

Όλοι οι ναύτες των διαφόρων πλοίων πήγαν να κοιμηθούν τό βράδυ με την έντίπωση, ότι τό πρωί θα τραβούσαν άνατολικά προς τό Ντόβερ, αλλά τό πρωί έλαβαν διαταγās να τραβήξουν άνατολικώς, έπειδή την προτεραίαν, κάποιος Άμερικανός ξιφιοκυνηγός που είχε μπη εις τόν λιμένα με τη σκοούνά του άργά την νύκτα διηγήθη ότι παρητήρησε από της σκοπιές των καταρτίων όκτώ ξιφίας από τό δυτικό μέρος. Όκτώ ξιφίας. Τότε έπρεπε να τραβήξουν δυτικά βέβαια.

Δέν είχα κανένα σκοπό να λάβω μέρος εις τό κυνήγι του ξιφίου, άλλ' έγεννη κ' έγώ ξιφιοκυνηγός ως έκ τύχης. Δύο άξιωματικοί, άνήκοντες εις τόν στρατόν τόν φρουρούντα τά καλώδια, επέβησαν μάς σκούνας διά να έπισκεφθούν και επιθεωρήσουν τόν φανόν ό όποιος είναι κτισμένος έξω του Ντόβερ. Τούς είχα γνωρίσει και κατόπιν προσκλήσεώς των, άπεφάσισα να τούς συνοδεύσω άπλώς και μόνον διά να κάμω έναν θαλασσινόν περίπατον. Έξεκινήσαμεν λοιπόν, ήνοίχθημεν στό πέλαγος, αλλά φυσικά ούτε προς στιγμήν έπήγε ό νοός μου εις τόν ξιφίαν και τό κυνήγι του, ούτε τό όνομά του άνεφέραμεν, ούτε και ήμεεις ούτε και ή ιδιοκτητής της σκούνας άκόμα, ό όποιος έταξείδευε μαζί μας. Δέν είχομεν όμως προχωρήσει πολύ έξω του λιμένος και άκούμε κάποιον ναύτη να τρέχη βιαστικά στό κατάστρωμα κρυαγάζων.

— Τό καμάκι μωρέ.

Ένας στρατιώτης, ό όποιος συνώδευε τούς άξιω-

Ένας ξιφίας πρώτου μεγέθους. — Μερικοί εξ αυτών συγίζουν όκτακοσίας και πλέον λίβρας

ματικού, όμοιό προς την πλώρη της σκούνας, άρχίζει ένα καμάκι μακρόν και τό εκσφενδονίζει μπροστά του έναντιόν μάς μαύρης φτερούγας, που έξείχε από τά νερά. Άμέσως τό καμάκι άρχισε να προχωρή με μεγάλη ταχύτητα, μέχρeis ότου εξητλήθη όλο τό σχοινί, τό όποιο ήτο δεμένο εις την πλώρη της σκούνας. Ο στρατιώτης, ό όποιος ήτο έκ Νέας Σκωτίας και, ως φαίνεται, είχε χρηματίσει ξιφιοκυνηγός πρωτήτερα, ήρπασε τό σχοινί και τό έσπανε, βέβαιος ότι τό θηρίον ήτο ιδιόν του πλέον. Ηπατήθη όμως, διότι μετ' όλίγας στιγμάς τό καμάκι εκσφενδονίζεται ψηλά και ό πληγωμένος ξιφίας, ό όποιος είχε κτυπηθή έλαφρά εις τη φτερούγα, πήρε δρόμο κ' έφευγε σάν έξαρές τρεαίνo. Η περιπέτεια αϊτή άφ' ενός και αϊ διηγήσεις του ιδιοκτήτου του πλοίου άφ' έτέρου μου έκίνησαν την όρεξιν να δοκιμάσω και έγώ τί είναι τέλος πάντων τό κυνήγι του ξιφίου.

Την αΐτην ήμέραν, τό βράδυ, επέστρεφα εις τό Κάνσο, όπου είδα μερικές σκούνες, αϊ όποιαι είχαν έπιστρέψει από τās περιπολίās των προς δυσμάς, χωρίς να συλλάβουν ειμή μόνον ένα ξιφίαν και τούτον ουχι προς τό μέρος τό όποιον ό Άμερικανός κυνήγος τούς είχαν υποδείξει, άλλ' άκριβώς όλίγον έξω του λιμένος. Διά τούτο άπεφάσισα να περιουρισθώ εις τά νερά έξω από τό Κάνσο, όλοι δέ έβεβαίουν ότι την επομένην τό κυνήγι θ' άρχιζε στα σοδαρά.

Δέν εστάθηκα όμως και πολλόν τυχερός, διότι ένφ ήπρηξε ή σκούνα μόνον τέσσαρες μ' έμένα άνδρες εύρέθημεν όπως επιβώμεν και εκκινήσωμεν. Κάθε σκούνα για τό κυνήγι ξιφίου έχει πλήρωμα αποτελούμενον από πέντε άνδρας εξ όν οι δύο καθονται εις της σκοπιές πάνω στα δυό κατάρτια, ό τρίτος εις τό τιμόνι, ό τέταρτος έμπρός από τό φλόκο εις τό κάθισμα που είναι έπίτηδες διά τόν κυνηγόν, ό δέ πέμπτος σύρει τό σχοινί που είναι δεμένο τό καμάκι και άνεβάζει τόν κτυπημένον ξιφίαν πάνω εις τό κατάστρωμα. Ο αριθμός αυτός είναι άπαραίτητος. Δέν μπορεί να έλαττωθί ούτε κατά ένα. Και όμως άπεφάσισα να ξεκινήσωμε τέσσαρες μόνo. Έγώ θάμεινα στό κατάστρωμα βοηθός άφού δέν είχα καμιά πείρα εις τό κυνήγι ξιφίων.

Είχομε εκκινήσει ένωρίς τό πρωί. Η θάλασσα ήταν γαλήνια, ό ουρανός ξάστερος και ή ήμέρα θερμή. Όταν τά νερά είναι θαυγή και κάνει ζέστη τά ψάρια έρχονται στην επιφάνεια, εκτός τούτου όμως άν τά νερά είναι θολά δέν μπορεί κανείς και να καλοδιακρίνη τά ψάρια που έρχονται πάνω. Είχαμε προχωρήσει μιá ώρα έξω από τό λιμένα και συνητήθημεν με μιá άλλη σκούνα, ή όποια περιουλούσε προς τόν αυτόν σκοπόν. Οι ναύτες της άλλης,

είτε έπειδή είμεθα μόνον τέσσαρες, είτε έπειδή ήμουν κ' έγώ μέσα, που δέν ήξερα από κυνήγι, άρχισαν να μάς φωνάζουν και να μάς οίχουν κοροΐδιες, λέγοντες ότι καλλίτερα θα κάναμε να βγούμε μάλλον περίπατο ή να επικήρωςαμε να κυνηγήσωμεν ξιφίας.

Μόλις όμως τό χονδρό φτερούγι ενός ξιφία άρχισε να φαίνεται στην επιφάνεια και τά δύο πλοία επέτέθησαν κατ' αυτού. Ο ναύτης, που εκάθητο εις τό κάθισμα μέσα στη δική μας σκούνα ήτοιμάζετο να οίξη τό καμάκι, όταν τόν επρόφθασεν ό άλλος, όστις όμως απέτυχε και έστέρησε κ' έμās από την εύκαιρία, έπειδή ό ξιφίας έγενεν άφαντος. Τότε επηκολούθησε άγριος ανταγωνισμός μεταξύ των δύο πλοίων. Θάλεγε κανείς ότι επρόκειτο να συγκρουσθώμε και να βουλιάξη τό ένα τό άλλο, τόσο σιμά επλέαμε και με τόση ιονία ώρμούσαμε μόλις βλέπαμε ένα φτερό θηρίου. Οι ναύτες στη δική μας σκούνα προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να τά καταφέρουν καίτοι ήσαν τέσσαρες μόνo.

— Δεξιά τό τιμόνι.

— Τραβήξτε τά πανιά. Γρήγορα τό καμάκι. Πρόσεχε. Θα κτυπήσης, βρέ, ό καμακιτζής της άλλης σκούνας.

Ίδου τί άκούονταν με βραχνή σχεδόν φωνή από τούς ναύτες κάθε φορά που ένας ξιφίας έφαίνετο.

Είπε αδύνατο να φαντασθί κανείς τη φασαρία, που γίνονταν μέσα στη σκούνα μας. Οι ναύτες πότε έτρεχαν από δω, πότε από κεί, πότε βλαστημούσαν τό πλήρωμα του άλλου πλοίου σηκώνοντας της γροθιές των στίον άέρα, πότε γελοούσαν και τούς κοροΐδειαν. Τώρα, άξιζε τόν κόπον να γίνεται τόση ιστορία για έναν ξιφία που θα στοίχιζε όχι περισσότερο από δέκα πέντε έως είκοσι τό περισσότερο δολάρια; Όχι, βέβαια, αλλά τό πράγμα είχε λάβει τόν χαρακτήρα άγωνίσματος. Τό πήραν στό φιλότιμο και οι μόν και οι δέ, αντί δέ να άπομακρυνθούν τό δύο πλοία έπέμενον να μένον εκεί άγωνιζόμενα ποιό να πρωταρπάξη τό πρώτο θηρίο.

Και ή τύχη ήνώνησε τη σκούνά μας. Καθώς έκάναμε γύρους στό ίδιο μέρος, ό ναύτης πούταν στη σκοπιά φωνάζει:

— Τό καμάκι, μωρέ.

Και ό άλλος άμέσως, χωρίς να χύση στιγμή σηκώνεται στη θέση του μπροστά στην πλώρη, ύψώνει τό μεγάλο καμάκι και τό οίχνει μπροστά του, ένφ ή καμακιτζής και της άλλης σκούνας ήτοιμάζετο να κάμει τό ίδιο. Άλλ' ήταν πλέον άργά. Ο δικός μας τό είχε πετύχει τό ψάρι καλά, πάνω στη ράχι και άρχισε να τό σέρνει προς τό πλοίο.

Μόλις ό ξιφίας έδιπλώωσε στό πλοίο μας οι ναύτες μας, όμολογώ ότι χωρίς να θέλω έλαβα κ' έγώ μέρος εις την εκδήλωσιν αυτήν του θριάμβου και της νίκης, άρχισαν να περιπαίζουν τούς άλλους.

— Σας τό πήραμε, βρέ. Και είστε και περισσότεροι μας. Ντροπή σας. Κι' έχομε μέσα κ' έναν άτζαυή που ούτε να πάση στό χέρι του καμάκι μπορεί. Γεια σας τώρα.

Οι άλλοι γελοούσαν και τό έπεισόδιον εκείνο συνετέλεσε εις τό ν' άπομακρυνθώμεν τό ένα πλοίο από τό άλλο και ν' άρχίσωμεν σοδαρά τό κυνήγι, έπειδή ό ανταγωνισμός εκείνος κάθε άλλο παρά θα μάς βοηθούσε να πιάσωμε ξιφίας.

Εκείνη την ήμέρα είχαμε πιάσει δέκα ξιφίας έν όλo. Τό κατάστρωμα ήταν γεμάτο αίματα, φορτωμένο με μαύρα στη ράχι και άσπρα στην κοιλιά ψάρια, τά όποια ζωντανά θάκαναν τη σκούνα μας κοιμάτια. Τό πλήρωμα ήταν εύχαριστημένο και ικανοποιημένο στη σκέψη, ότι είχαμε φορτίε, που θα πωλούσαμες έπτακόσια πενήντα έως χίλια φράγκα. Καθώς γυρίζαμε πίσω είδαμε στό δρόμο μας να ξεπροβάλλη πάνω από τό νερό ή παχιά φτερούγα ενός μεγάλου ξιφίου, αλλά τόν αφήσαμε, άρκεσθέντες εις ότι είχαμε πιάσει. Κοντεύαμε στό λιμένα και κατεβάσαμε τη βάρκα για να μάς σύρη και μάς πιάση μέσα, έπειδή ό άέρας είχε πέσει έντελώς. Πέρασε

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΟΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ

ΑΡΙΘ

ΑΠΟ ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΕ ΔΟΥΛΕΙΑ Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΥΠΟ ΑΛΦΡΕΔΟΥ Κ. Β. ΦΛΕΤΣΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο πτωχός ἀποτοπώλης ἔχανε τώρα ὅλες τῆς πάστες του τὰς ὁποίας ὤφειλε νὰ καταστρέψῃ, ἐπειδὴ καὶ νυνεὶς δέβαια δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὰς φάγῃ.

Ἡ συμφορὰ αὐτῆς παρήγαγε μεγάλῃν ἐντύπωσιν, καμμίαν εἰσοσκιὰ δὲ ἀκόμη ἰθαγενεὶς διαβάται εἰχαν μὴ μὲσα εἰς τὸ κατὰστημα γιὰ νὰ ἴδωσιν τὴν διευρύνειαν. Ὁ ταραγμένος ἰδιοκτήτης τοῦ μαγαζιέου καὶ ἡ σύζυγός του ἄρχισαν νὰ πετοῦν γρήγορα ὅλες τῆς πάστες, χωρὶς νὰ τῆς πιάνωσιν φυνισὰ μετὰ τὴν χεῖρα τὸν τῆς ἄρασαν μὲ μεγάλη καλὰμια καὶ τῆς πετοῦσαν στὸ δρόμο.

— Στάσου, Στάσου, τοῦ λέγει τῆς ἀγοράστῃ ὅλες γιὰ μιὰ ρούττα.

Εἴχαμε μοῖναι τὸ μαγαζὶ βλέπετε καὶ ἔτσι ἐνόμισα πῶς ποῦ παρουσιάζονταν μιὰ ἀκαζὶν ν' ἀγοράσω φθηνὰ πάστες.

— Καλὴ ἰδέα, λέγει ὁ Ρίτσαντσον ὅς νομίζω ἔνα χειρομῆτι νὰ βάλομε μέσα ὅλες τῆς πάστες, ποὺ ἐμολύναι.

Ἡ λέξις «ροῦττα» ἤχησε ὅχι ἄσχημα εἰς τὰ αὐτὸ τοῦ κατὰστηματάρχου, ὁ ὁποῖος θεωροῦσε τῆς πάστες τοῦ ἐντελὸς χαμένες καὶ ἐδέχθη τὴν προσηγορίαν μου.

Ἀμέσως ὁ Ρίτσαντσον καὶ ἐγὼ γινίκαμε οσοτοὺ κολλοροτῆδες. Διαλαρώσαμε στὸ μαγαζὶ ἓνα δίτροχο ἔνα καροτσάκι καὶ φορτώσαμε πάνω τῆς πάστες τόσο καλά, ὥς νὰ μὴ εἴχαμε κάμει ἄλλη δουλειὰ στὴ ζωὴ μας. Ὁμιλοῦν Ἰνδὸν μαζεύονταν γύρω καὶ μᾶς ἔβλεπαν ποῦ ἀγοράζουμε ὅλο τὸ μαγαζὶ, καὶ σὲ λίγο τὸ καροτσάκι γέμισε σοῦρος ἀπὸ πάστες. Τῆς τοποθετοῦσαμε σὰ νὰ ἦσαν τοῖβλα, γιατί ἦσαν πολὺ μεγαλύτερες καὶ σκληρότερες ἀπ' ἐκείνες ποὺ τρώμε συνήθως. Ἀποῦ τελειώσαμε τὸ φόρτωμα, ἐγὼ καὶ ὁ Ρίτσαντσον ἀνεβίκαμε πάνω στὸ κάθισμα μαζί μετ' ἡμῶν ἰθαγενὴ ὁδηγὸν, χτυπῶντας τ' ἄλογο καὶ τραβήξαμε κατὰ τὴν ὁδὸν Χάρισσον. Τὸ μικρὸ καροτσάκι μας διήγειρε περισσότερα σχόλια καὶ ἐδημιούργει μεγαλύτερες φασαρίες ἀπ' ὅτι ἓνα ἱσποδρόμο σὲ μιὰν ἐπαρχιακὴ πόλιν τῆς Ἀμερικῆς. Καθένας ρωτοῦσε τὸν ἄλλον τί θὰ κάναμε ὅλες ἐκείνες τῆς πάστες — πράγμα ποὺ καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν ξέραμε.

Δὲν μπορούσαμε δέβαια νὰ τῆς δώσουμε εἰς τοὺς φτωχοὺς, γιατί καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμη δὲν θὰ τῆς ἔρωσαν. Ὑποῖσα ἔνα — διὸ σ' ἓνα ὄμιλο ἰθαγενῶν, ἀλλ' ἐκεῖνοι ἀκούσαν σὰν πονιὰ στὸν ἄρσεν ἐνὸς τουφεκιού. Ἐξακολούθησε τὸ δρόμο μας.

Μόλις φθάσαμε στὸ σπίτι ποὺ μᾶς φιλοξενούσαν, ὁ οπατονοκὸνὸς ἐνόμισε πῶς τρελλαθήκαμε. Ἐξεφορτώσαμε τῆς πάστες καὶ τῆς τοποθετήσαμε μέσα στὸν κοιτῶνά μας καὶ ἔκει ἐμειναν. Ἐπροσπαθήσαμε νὰ τῆς φάμε ἄλλ' ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἦταν τόσο βαρεὴ γιὰ μᾶς, ποὺ δὲν μπορούσαμε παρὰ νὰ παρατηροῦμε. Τέλος βόηκαν τὸ μέρος ποὺ τοὺς ἔφερε μέσα στὸ βαρεὶ ποὺ ὀρχοντοῦν τὰ σκουπίδια.

Τὸ Ντατζέλιγγιν εἶνε ἓνας ὁμορφος συνοικισμὸς σὲ βῆρος ἐπὶ τῆς ἑλίας ποδὸν καὶ πῆγαμε ἐκεῖ γιὰ νὰ ἴδωμε τὰ Ἰμαλῶνα. Μ' ἓνα μικρὸ πολὺ περίεργον τροῖνο, ποὺ εἶχε τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ρετινίου, περῶσαμε ἀνάμεσα ἀπὸ κοιλιάδες, ἀνεροχίζημεν στῆς ῥάχες τὸν διωκτὴν καὶ φθάσαμε τέλος στὴ μικρὴ αὐτὴ πόλιν ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ σύννεφα. Ἡ σκηνοθεσία ἦταν θαυμασία. Ἡ ψηλότερος κορυφὴ τοῦ κόσμου ἠφάνοντο γύρω μας σὰ μεγάλοι πύργοι ναῶν.

Ἐνα πρὸς ξυμπόνημα τοῦ Ντατζέλιγγιν καὶ πῆγαμε καθάλα στὸν λόφον τῆς Τίγρος νὰ ἴδωμε τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Ἦταν ἓνα θέγμα, ποὺ δὲ θὰ μπορούσα νὰ περιγράψω καὶ τὸ ὅποιον δὲ θὰ λησινόησο ποτέ. Κατὰ τὴν χαρραγὴ ἡ ψηλὴ κορυφὴ κατὰσπερ ἀπὸ τὸ χιόνι, ποὺ ἐχρῶσε στὸ φῶς τοῦ

ἀνατέλλοντος ἡλίου, ἄρχισαν μίαν, μίαν νὰ φαίνονται πάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα. Πρῶτα τὸ Κιντσεντῆγγιν, εἰκοσιπὼτὰ χιλιάδων ἑκατὸν πενήντονα ἔξ ποδὸν βῆρος, ὑψώθηκε σὰν ἓνας ξεμοναχισμένος ὄγκος πόγου· ἔπειτα φάνηκε τὸ Καμποῦ (εἰκοσιτεσσάρων χιλιάδων δεκαπέντε ποδὸν) τὸ Παντῖν (εἰκοσιδύο χιλιάδων δεκαπέντε ποδὸν), καὶ τὸ Τζαμπανῶ (δεκαεννέα χιλιάδων τετρακοσίων πενήντονα ποδὸν). Τελευταῖα ἀπ' ὅλα, πάρα πολὺ μικρὸν, φάνηκε τὸ ὄρος Ἐβερεστ (τρεῖς χιλιάδων ποδὸν ὕψους) — ὁ γίγας ὁλοκλήρου τῆς ὁροσειρῆς — ποὺ ἔφθινε μπροστὰ τὰ μάτια μας τῆς χροστοπικτῆς κορυφῆς του.

Ἡ θάλασσα ἐκείνη τὸν νεφρὸν φαίνονταν σὰ φοιτοβάλασσα καὶ τὰ χιονοσκεπῆ βουνὰ, χρυσόλοιστα ἀπ' τῆς ἀκτίνης τοῦ ἡλίου, ὑψώνονταν σὰν τερόστιποι μαριμάνοι πύργοι. Ἦταν μὴ ἀπὸ τῆς ὁρατοῦσας σκιρῆς ποὺ ὁ κόσμος ἔχει νὰ μᾶς προσφέρει.

Ὁ ἰθαγενὴς πληθύσις τοῦ Ντατζέλιγγιν εἶνε ἓνα μῖγμα Παγαρόν, Ναταλαῖζον, Θιβετιανῶν καὶ Μπουτανέζων — λαὸν ἀπὸ τὰ μικρὰ βασίλεια τὸν βοτῶν. Ὁμοιάζον σὰν ἓνα μῖγμα Ἰνδῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς καὶ Κινέζων καὶ ξεροελλαινῶν μὲ τὰ χτυπητὰ χρώματα καὶ τὰ κοσμημάτια. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς φοροῦσαν σκουλαρίκια ἔξ ἱντσὸν διαμέτρου· ἄλλοι πάλι εἶχαν κρεμασμένα σ' αὐτὰ τους κοσμήματα ἔξ ἱντσὸν μόνους, τὰ ὁποῖα ἦσαν τόσο βαρεὰ ὥστε ἐκροστοῦντο ἀπὸ μιὰ κορδέλλα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους. Οἱ Ἰνδοὶ, πρέπει νὰ ξέρετε, κρεμοῖν στολίδια σ' ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τοῦ σώματός των. Εἶδα γυναῖκες μὲ θαυμάσια στὰ δάκτυλα τὸν ποδῶν, κρικοῦς στὰ πόδια τους, ὥς μετὰ τὸ γόνα, ὁραγιάλια ὥς τοὺς ὄμους, στολίδια σ' αὐτὰ τους, δακτυλίδια στὴ μὴτη τους καὶ διάφορα πετράδια ποὺ κρένονταν στὸ μέτωπό τους. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, φρουκὰ, ἡ ἀξία ὅλων αὐτῶν σπανίως φθάνει τὸ δολλάριον.

Στὸ Μπενάρεξ, τὴν ἱερὰ πόλιν τὸν Ἰνδῶν, ἐμείναμε σ' ἓνα ἐμπόρμαλουν, ἓνα σπιτάκι μὲ κοιτῶνας, σολονάκι καὶ κοῦζίνα, τὸ ὁποῖον ἀνῆκε εἰς τὸν δημοῖον καὶ ἐνοικιάζετο εἰς τοὺς ταξιδιωτάς. Ἐπληρώναμε ὀκτὼ ἀνάσας τὴν ἡμέρα (ὀγδόντα λεπτά) γιὰ τὴν κατοικίαν αὐτήν.

Στὸ σταθμὶ εἴχαμε συναντήσει ἓνα Ἀγγλον ἱεροπόστολο καὶ τὸν ρωτήσαμε διάφορες πληροφορίες γιὰ τὸ Μπενάρεξ.

— Ἐχετε καμμίαν δουλειὰ ἐδῶ ποὺ ἤρθετε; μᾶς ἐρώτησε.

— Ὅχι· γιατί; τοῦ εἶπα.

— Ἐπεσε χολέρα ἐπιδημική ἐδῶ στὸ Μπενάρεξ καὶ καμμίαν εἰσοσκιὰ Ἀγγλοὺ στρατιώτες ἐπέθαναν φέε ὅχι μακρότερα ἀπὸ πρηνάδες γυῖρες ἀπ' ἐδῶ ποὺ ὀρισκόμαστε. Τὸ καλλίτερον πράγμα ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε εἶνε νὰ φύγετε ἀπ' ἐδῶ ὅσο μπορείτε γρηγορότερα.

Ἡ συμβουλὴς τοῦ ἱεροποστόλου μᾶς ἄρσαν ἀσχυ κινήσεις γιατί πολλὰς φορὲς ὥς τώρα εἴχαμε ἀκούσει γιὰ χολέρα καὶ περμέναι νὰ ξανακόσουμε τὰ ἴδια. Κάθε πῶλις τὸν Ἰνδῶν συχνὰ προσβάλλεται ἀπὸ χολέρα καὶ ἄλλες ἐπιδημικὰς ἀσθένειες. Ἄν καθόμαστε ν' ἀκούομε τῆς συμβουλῆς ὅλων ὅσοι μᾶς εἶχαν μιλήσει γιὰ ἐπιδημίες δὲ θὰ μπορούσαμε νὰ μείνομε σιγὴν στὴ χώρα αὐτή. Εἴχαμε περιορίσει πολὺ τῆς παθονότητας νὰ προσβληθῶμε ἀπὸ χολέρα μετὰ νὰ πῶνομε ἐλαιοπνευματὸδὴ ποτὰ καὶ νὰ τρώμε πάντοτε φαγητὰ μαγειρεμένα.

Περιεφερόμεθα στὸ Μπενάρεξ πάνω σὲ μιὰ ἐτζούκα, ἓνα ἀπὸ τὰ πλέον γοαρκὰ δίτροχα ἡμαξάρια τοῦ κόσμου. Ἄν κανεὶς ποτέ εἶχε τὸ θάρρος νὰ διασχίσῃ μ' αὐτὸ τὸ Στράντ τὸν Λονδίνον ἢ τὸ Μπράντ-γόντ τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁρισμένος θὰ συνελαμβάνετο ἀμέσως. Εἶνε ἓνα καροτσάκι μὲ δύο τροχοὺς

συνδεδεμένον ἀπὸ ἓνα ἄλογον, τὸ ὁποῖον, καθὼς κατέλαβα, πολὺ σπανίως ἐβρίσκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ φάγῃ κάτι. Δὲν ἰσχύοντι καθήματα γιὰ τὸν ὁδηγὸ ἢ τὸν ταξιδιωτὴ καὶ γιὰ τοῦτο ἀναγκάζονται νὰ κολλοῦν πάνω ὅπως μπορούν, ἀφίοντες τὰ πόδια τους νὰ κρέμονται πρὸς τὴ γῆ. Ἐγὼ καὶ ὁ Ρίτσαντσον κίχαμε ἓν' ἀπ' αὐτὰ τ' ἡμαξάρια καὶ, γινώσκοντες νὰ ἴδωμε τὴν πόλιν.

Τὸ Μπενάρεξ φαίνονταν πῶς ἦταν τὸ ἐντεκτῆριον ὅλων τὸν μορφωμένων ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ τὸν ἄβλητον τὸν Ἰνδῶν. Φασάκι, ξηπιάνοι καὶ φανατικοὶ θεροσκομανεῖς μαζεύονταν ἐκεῖ σὰ μύγες. Οἱ ναοὶ ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ καραβάνια προσκυνητῶν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ὁ Γάγγης ἦταν γεμάτος ἀπὸ ἰθαγενεὶς ποὺ ἐλόντο τὸ μέγα στὰ δολὰ νερά του ἢ ποὺ ἔπιναν ἀκόμη τὸ ἀνάσαστο αὐτὸ ὕδρον. Τὸ Τζάλ Σὲν Γκάτ εἶν' ἓνα μέρος ἱερὸ. Ἐδῶ καίονταν τὰ κορμὰ τὸν ἐπιφανῶν Ἰνδῶν πάνω σὲ σωρούς ἀπὸ ξύλα. Ἡ στάχτι τους ῥίπτεται μέσα στὸν ποταμὸ, πράγμα ποὺ προσθέτει κάτι ἀκόμη στὸν εὐάριστον χαρακτῆρα τοῦ νεροῦ. Γιατὶ ἀλγία ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἀκαθαρσία συμβαδίζουν πάντοτε στὴν Ἀνατολή; Ἐπεκρίφθημεν τὸ Κάλιγκατ, ἓνα νὰν ἀφιερωμένον στὴ θεὰ Κάλι, τὴν σύζυνον τοῦ Σίβας. Εἴχαμε τὸ εὐτόχημα, ἢ τὸ δυστόχημα, καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω ποῖο ἀπ' τὰ δύο — νὰ παρευρεθῶμε εἰς τὴν τελετὴ τῆς μεγαλειέρας ἐορτῆς τοῦ ἔτους ποὺ ἐδῶταξε ὁ ναός.

Χιλιάδες ὁλόκληρὲς ἡμῖν γινον προσκυνητῶν ἔρχονταν ἐκεῖ καὶ δουβῶντα καὶ γόδια πολλὰ ἐμαζεύοντο εἰς τοὺς βομῶδες τὸν ἀνατολῆον Ἰνδικῶν θεῶν. Ὅταν ἐφθάσαμε στὸ προαύλιον, ὅπου ἐσφάζοντο τὰ ζῶα, τὸ μέρος ἐκεῖνο μᾶς ἐφάνη μάλλον σφαγείον ἢ ναὸς ἀγάτης καὶ ἀδελφότητος. Τὰ νεκρὰ κορμὰ δωδεκάδους βουβάλων καὶ πολλῶν γιδῶν ἦσαν ἐσπλῶμένα πάνω στὸ πλακόστρωτον ἔδαφος, πλέοντα μέσα στὸ αἷμά τους καὶ στὴ ροῦμιν. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἴσως θάχε μεγάλῃ ἐνδιαφέρον γιὰ ἓναν ἰθαγενὴ ἀλλὰ γιὰ μὲνα δὲν ἦταν παρὰ ἓνα φρουαστικὸ θέαμα ποὺ μ' ἔκανε νὰ ἀναγκασθῶ. Τραβήξαμε γιὰ νὰ ἴδωμε ἄλλο μέρος τοῦ ναοῦ. Ἐδῶ εὐρίσκονταν μιὰ πρῶσιν δεξαμενὴ γεμάτη νερὸ, καθε ἄλλο παρὰ καθαρό. Ἐκατοντάδες ἀνθρώπων ἐλόντο νὰ μέσα πίνοντες συγχρόνως τὸ ἀκάθαστο αὐτὸ ὕδωρ. Εἰς τὰς εἰσόδους τοῦ ναοῦ ὄρασι παρμωροφμένον καὶ ἀσθενῶν ἱητάων ἐμάζυναν χρήματα. Ἦταν μιὰ σκηνὴ ποὺ μᾶς ἔκαμε πολὺ κοκκὴν ἐντύπωσι καὶ δὲν μπορούσαμε παρὰ νὰ φύγομε μετὰ βίαι.

Τὸ τροῖνὸ μας ἔφθασε κατὰ τῆς δυὸ τὸ πρὸι στὸ Λοῦγγουον καὶ ἐξακολούθησε τὸν ὅτον μας, ποὺ εἴχαμε διακοπῇ, πάνω στὸ πλακόστρωτον πάτωμα τῆς αἰθούσας ἀναμῶν τὸ σταθμῶ. Κάποιος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐφάνη σὰν ἱεροπόστολος, μᾶς συνειούλευσε νὰ φύγομε ἀμέσως ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκείνη ἔξ αἰτίας τῆς ἐπιδημίας τῆς χολέρας. Αὐτὸ ὅμως δὲ μᾶς ἔκαμε καὶ πολλὴν ἐντύπωσι, ἐπειδὴ εἴχαμε συνηθεῖσι ν' ἀκούομε τὴν ἴδια ἱστορίαν συχνότατα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
«ΒΑΣΙΛΕΥΣΑ ΣΟΦΙΑ»

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι ἀναγχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐγγράφονται μέλη 30 λεπτὰ ἡμηνιαίως.
Διεύθυνσις Αἰόλου 139. Ἀθῆναι.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὅσοι ἠγόρασαν τόμους ἀπὸ τὸ Πρακτορεῖον καὶ ζητήσουν ἐκεῖθεν τὰ ψηφοδέλτια δὲν ἔνδ ὑπαρῶν ἐντὸς τῶν τῶμον.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΑΣ

ΥΠΟ Μ. Ε. ΤΖΟΝΣΟΝ

Ἡ Κυριακὴ εἶνε πραγματικὴ ἐορτὴ γιὰ τοὺς χωρικοὺς τῆς Σουηδίας. Εἶνε ντυμένοι μὲ τὰ γιορτινὰ τους — ἡ γυναῖκες μὲ τῆς χαρτομένους σκοῦφιες τὸν καὶ τὴν κεντητὴς ποδιές τὸν, οἱ ἄνδρες μὲ τῆς πέτινες ὥς τὸ γόνα γνέτες τὸν, τὰ μακριὰ σακάκια καὶ τὰ ψηλὰ καπέλα — καὶ ἔρχονται καθ' ἑμῶν ὅλοι οἱ χωρικοὶ ἀπὸ τὰ περίχωρα γιὰ νὰ πᾶνε εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Μερικοὶ ἔρχονται μὲ ἡμαξία ἢ μὲ σοῦστες, ἄλλοι δὲ μὲ βατοράκια. Τὸ ἔδαφορὰ τῆς ἐκκλησίας εἶνε ποὺ ἀξίζει νὰ τὸ ἴδῃ κανεὶς καθὼς γιντορῶει πάνω στὴ λίμνη, καμμίαν φορὰ ἀτέλειστο εἰς τὸ μᾶκρος, φέροντας τοὺς κατοίκους ὁλοκλήρου συνοικισμοῦ. Κύριοι καὶ κυρία, οἰκογενεαὶ καὶ δοῦλοι, ὅλοι θαύρουν μιὰ θέσι μόλις δὲ φθάσουν εἰς τὸ μέρος τῆς ἀποθόδσεως ὅλοι ἀποχωρῶνται διὰ νὰ ἐπανιδροῦν τὸ βραδύ, ὅτε θὰ ἐπιστρέψουν σπίτι τους.

Σὲ περσμένους καιροὺς μετεχειρίζοντο μεγάλες βάρκες μὲ κουπιά, ἀλλὰ ὅσμερα, χάριν ταχύτερας συγκοινωνίας, τῆς ἐβάρκα τῆς ἐκκλησίας ἀντικατέστησε τὸ βατοράκι.

Γιῶα ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας βλέπει κανεὶς δίτροχα καὶ ἡμαξία παντὸς εἶδους.

Τὰ τιμῶνα τὸν ἡμαξῶν εἶνε ἀδαιανά, γιατί ὅλα τ' ἄλογα τὰ πηγαίνον στὸν σταυλὸ τοῦ πάντα εὐδίσταται διὰ τὴν ἐκκλησίαν πρὸς ἐνοχλίαν ὅλων ἐκείνων ποὺ ἔρχονται ἀπὸ μακριὰ. Καθὼς ὅλοι μαζεύονται καθ' ὅμιλους γιὰ ν' ἀνταλλάξουν λίγες λέξεις καὶ νὰ μιλήσουν, εἰς τὸ προαύλιον τῆς ἐκκλησίας, χαρτεῖντες καθε νεοφερμένον, παρουσιάζον χωρὶς ἄλλο μιὰ πολὺ γοαρκὴ καὶ ἐνδιαφέρουσα εἰκόνα. Καὶ ἡ εἰκόνα φυσικὰ ἔχει περισσότεραν ὁμορφίαν εἰς τῶπος ὅπως ἐδῶ, εἰς τοὺς ὁποῖους ὁ κόσμος φορεῖ τὰ ἱδιαίτερα ἐθνικὰ τὸν κοστούμια, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε τὰ ἴδια ὅλα, ἀλλὰ ποικίλῃν ἀναλόγως τοῦ μέρους ἀπὸ τὸ ὅποιον προέρχονται. Ἀ.χ. ἓνα κορτίσι ἀπὸ τὸ Ράτβικ διαφέρει εἰς τὴν ἐνδυμασίαν ἀπὸ τὸ κορτίσι ἐκ Λέκσανδ, καίτοι καὶ τὰ δύο μέρη ἀπέχον μόνον μιὰ ὄρα ἀλλήλων, κειμενα ἀμφότερα ἐπὶ τῆς λίμνης Σίλβαν. Τὸ κορτίσι ἀπὸ τὸ Ράτβικ φορεῖ ἓνα ψηλὸ, ματερὸ σκούφο στὸ κεφάλι ἀπὸ μαῦρον πᾶν κεντημένον πρὸς τὴν δάσιν του, τὸ κορτίσι ὅμως ἀπὸ τὸ Λέκσανδ φέρεται λεικὸν πλατόνυρον σκούφον, ποὺ ἔχει μάλλον σχῆμα σὰν ἐκεῖνο ποὺ φοροῦν αἱ καλογορῶσαι. Ἡ ποδιά στὸ Ράτβικ ἔχει ὀρθογώνιους γοαμμάς, στὸ Λέκσανδ ὅμως ἔχει καθετόν. Ἀλλὰ σὲ κάθε μέρος τὰ κοστίμια διαφέρουν εἰς τὰς λεπτομερείας, ἐνῷ εἰς τὸ γενικὸν φυσικὰ εἶνε τοῦ αὐτοῦ ρυθμοῦ.

Ὅλες φοροῦν λευκὰς μπλοῦζες ἢ σευζέτες, χωματιστοὺς σθηθοδέριους, οἱ ὁποῖοι συγκατοῦνται μὲ λωρίδες ποὺ περῶν πάνω ἀπὸ τὸν ὅτον, μιὰ ποδιά πάντοτε ζωγραφισμένην γοαρκῶν εἰκόνα. Ἡ ἐκκλησια καμμένη ἐπὶ τοῦ ὑψηλότερου μέρους, ἂν πρόκειται περὶ λόφον εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ, ἀποτελεῖ τὸ κέντρον τοῦ χωριοῦ, πρὸς τὸ ὅποιον θὰ ἴδῃται τὸ τηλεγραφεῖον, ταχυδρομεῖον, τηλεφωνεῖον, καὶ κάθε κατὰστημα.

Τὸ κοστούμι τὸν ἀνδρῶν εἶνε ἄλλο καὶ σοβαρὸ μέχρις αὐτοθρόνιτος, ἐπειδὴ ἐάν ἐξαίρεση τῆς χωματιστῆς κορδέλλης, ποὺ προσθιθεντα εἰς ἐξαιρετικάς, ἐορτασίμους ἡμέρας, τὸ μαῖορ μαλακὸ καπέλον καὶ κάλτσες δὲν ἀποτελοῦν σύνολον ζωηρόν ἢ φαιδρόν. Οἱ ἥττον εἶνε γοαρκὸ κοστούμι καὶ τὸ ἀνδρὸν καὶ μάλιστα φοροῦνται ἀπὸ τὸν εὐσταλῆ, ἡμῶνισον χωρικὸν Σουηδόν.

Τὴν ὁρατοτέρα ζωὴ στὴ Σουηδία θὰ τὴν εἶρετε εἰς τὸ Νταλάρν μὲ τὰ δάση του, τῆς λίμνης του, τῆς λαγκαδιῆς του, τὰ βουνὰ του, τὸ γνωστὸν εἰς τοὺς ξένους ὑπὸ τὸ ὄνομα Νταλεκάγια, ποὺ εἶνε γεωγραφικὸς καὶ ἱστορικὸς ἡ καρδιὰ τῆς Σουηδίας. Καὶ δικαίως ὀνομάζεται οἷον, ἐπειδὴ τὸ Νταλάρν ἠπλοῖται τὸ λένον τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Σουηδίας. Ἐδῶ ἦτοσε τὴν σημαίαν τῆς ἐξενόσεως ἀπὸ τοῦ Δανικοῦ ζυγοῦ ὁ Σουηδὸς ἀπελευθερωτῆς Γουσταῦος Βάσα κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς 16ης ἐκατονταετηρίδος.

Πρὸς αὐτοὺς συνησιόθησαν ὅλοι οἱ ἐπαναστάται, οἱ τῶναινοι κατεροπώθησαν ἐν τῇ λίμνῃ Σίλβαν — ποὺ κοινῶς λέγεται ἐὸ θάβηλόν τοῦ Νταλάρν — καὶ ὁ Βάσα ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον δοξάσεως τὴν ἰδιαιτέραν τοῦ πατριδα καὶ ἀφῆρας εἰς τοὺς συμπατριώτας του ἓνα ὄνομα καὶ ἓνα ἔργον διὰ τὸ ὅποιον πάντοτε θὰ ὑπερφηανεύοντα.

Ἡ ζωὴ εἰς τὰς θαυμασίας αὐτὰς κοιλιάδας καὶ πρὸς τὸν λίμνῶν αὐτῶν ὀλίγον μετεβλήθη, θάλασσα κανεὶς, κατὰ τοὺς τέσσαρας αἰῶνας. Ὑπάρχουν σιδηροδρομοὶ διασχίζοντες τῆς κοιλιάδας, ὑπάρχουν βατοράκια πλέοντα εἰς τὰς λίμνας, ὑπάρχουν ἐφημερίδες ἐφθινούσαι τὸν ὀρίζοντα τοῦ χωρικοῦ, ὑπάρχουν ὅλα τὰ μέσα τῆς ἐπιστημονικῆς γεωργίας καὶ καλλιέργειας τοῦ κατωπληκτικῶς γονίμου αὐτοῦ ἐδάφους καὶ ὅμως ὁ Νταλεκάγιας κατὰκαὶ ἀκόμη, ὅπως καὶ οἱ προπάτορές του, ποὺ τεσσάρων καὶ πλέον αἰῶνων, μέσα εἰς ἄλλα κοινωνιολογικὰ ἔθνη καὶ χαρτωμένα σπιτάκια, φορεῖ τὸ ἴδιο πάντοτε ἐθνικὸν τοῦ κοστούμι καὶ πιστὸς ἐμμένει εἰς τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθνη τὰ ὁποῖα οἱ πρόγονοι τοῦ ἐκπαιδότησαν.

Ἐκεῖνο, ὅμως τὸ ὅποιον ὑπὲρ πάν ἄλλο διατηρεῖ, εἶνε τὸ ἀνεξάρτητον καὶ φιλελεύθερον τοῦ χαρακτῆρος του καὶ τὴν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν τῶν πρὸς τὸ σπίτι του. Καίτοι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς μεταναστεῦν εἰς τὰς Ἑνωμένας Πολιτείας, οὐδέποτε ὅμως ἔρχονται τὴν οἰκογενείαν τὸν. Οἰκονομῶν χρήματα καὶ τοὺς στέλλουν ταχτικά, εὐθὺς δὲ μόλις κατορθώσουν νὰ μαζέψουν ἓνα σχετικὸς δὲ αὐτοῖς σεβαστὸν πᾶσιν ἐπιστροφῶν στὴν πατρίδα τὸν.

Τὸ μεγάλο θέλημα τῆς Νταλεκάγιας εἶνε ὅτι καὶ ἡ φύσις τῆς καὶ ὁ κόσμος τῆς σᾶς δίδουν ἀμέσως τὸ ἱδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τῆς σουηδικῆς ἐξοχῆς. Καὶ ὁ κόσμος εἶνε μαθηρὸς καὶ τὸ τοῖπειον εἶνε μαθηρὸν. Ὅτε θὰ ἦτο δυνατόν νὰ δεηθῶμε κανεὶς τὰ μέρη αὐτὰ ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶνε ἀπέραντα. Περαπατᾶ μίλλια καὶ μίλλια μέσα εἰς τὸ δάσος, διαβαίνετε λαγκαδιὰς ἄπειρας τὴν μιὰν μετὰ τὴν ἄλλην, μπορεῖτε νὰ πλενθῶτε εἰς μίλλια καὶ μίλλια νεροῦ. Ταξεῖδι περὶ αὐτὸ τὸ ἓνα χωριὸ εἰς τὸ ἄλλο φαίνεται ἀτέλειστο — πολὺ μεγάλα ἀποστάσεις καὶ διδαστα ἔξ ἄλου τὰ μέρη. Γιὰ τοῦτο ὁ Σουηδὸς χωρικός σπανίως ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ χωριὸ τοῦ. Ὅπως ὁ χωρικός εἶνε ἰσχυρὸν ἔχοντα ταξιδεύει ἀπὸ χωριὸ εἰς χωριὸν, ὁ δὲ δὲ χωρικός μεταβαίνει ἀπὸ τὸ ἓνα κτήμα εἰς τὸ ἄλλο. Ἀλλοστε τὸ Σουηδικὸ χωριὸ διαφέρει τὸν περισσότερον ἐυρωπαϊκόν. Δὲν βλέπετε τὸν συνήθη δημόσιον δρόμον δεξιά καὶ ἀριστερὰ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἶνε χηρόμενα τὰ σπῆματα τοῦ χωριοῦ μὲ τὰ μαγαζία καὶ τοὺς καφετέδες ἐπὶ τὸν δρόμον. Τὰ σπῆματα τοῦ Σουηδικοῦ χωριοῦ εἶνε ἀσχετικὰ μὲ τὰ ὅσα ἀποδοῦναι χωρὶς σχέδιον μὲν, ἀλλὰ γιὰ τοῦτο ἀποτελοῦντα περισσότερον γοαρκῶν εἰκόνα. Ἡ ἐκκλησια καμμένη ἐπὶ τοῦ ὑψηλότερου μέρους, ἂν πρόκειται περὶ λόφον εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ, ἀποτελεῖ τὸ κέντρον τοῦ χωριοῦ, πρὸς τὸ ὅποιον θὰ ἴδῃται τὸ τηλεγραφεῖον, ταχυδρομεῖον, τηλεφωνεῖον, καὶ κάθε κατὰστημα.

Τὸ πραγματικὸν κοινωνικὸν κέντρον τὸν ἀγορτῶν δὲν εἶνε ὁ καφενὴς, ἀλλὰ μάλλον ἡ ἐκκλησία. Ἰδοὺ γιατί ἡ Κυριακὴ εἶνε ἀληθινὴ ἐορτὴ ἐδῶ. Κάθε χωρικός Σουηδὸς πηγαίνει ν' ἀκούσῃ τὴν θέσαν λειτουργ

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

ΣΧΟΛΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— "Α. Να λοιπόν ποῦ ἡ ἀστυνομία ἔκαμε λάθος. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲ συνήγητος κατὰ τὴν τὴν Νύκτων ἐδῶ πέρα. Ὁ Νύκτων τὸν ἐ π ε ρ ι ε μ ε ν ε νὰ διαβῇ καὶ τοῦ φάλαγε καρτερί μ' ἕνα ρεβόλβερ. Τώρα, ἂν ὁ Νύκτων ἐπεροβόλησε πρῶτος καὶ ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του, ὁ δὲ ἄλλος ἄνθρωπος ἄραπε τὸ ρεβόλβερ καὶ τοῦρριε τὴ δεύτερη πιστολιά— τότε...

Ἐπ' ἡμέραν κοινοποιήσαντες κίολας τόσο γρήγορα πρὸς τὴν σκηνὴν τοῦ δράματος ὥστε ὁ Τόνι ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ τρέξῃ σπεῖδον γιὰ νὰ τὸν φθάσῃ.

Ὁ Νύκτων ἐδρεύθηκε ἐδῶ. Γνωρίζομεν ὅτι ὁ ἄλλος ἄνθρωπος, ἦθε ἐδῶ πέρα ἀπὸ ἐκείνη τὴν διεύθυνσι. Ἄν λοιπὸν ὁ Νύκτων ἐγρίε τὴν πρῶτη πιστολιά δὴ πήγαινε ἀπὸ κείνην τὴν διεύθυνσι. Ἄν μπορούσαμε μονάχα νὰ ῥοῦμε τὴν σφαῖρα ἐκείνην ποῦ ἐπέτυχε, ἡ ὑπόθεσις θὰ φαινόταν πολὺ ἀλλοιωτική.

Πῶς νὰ τὴν ῥοῦμε μέσο σ' αὐτὸν τὸν λαβύρινθο μὲ τὰ χόρτα, ἀπετίπεν ὁ Τόνι.

Ναί— μπορεί νὰ χῶθηκε σὲ κανένα δένδρο, ποῦ ἔξερεις. Ἐρχομεν ὁπωσδήποτε μιὰ πιδναῖα πρὸς τὴν ῥοῦμε μιὰ φορά ποῦ γνρίζομεν ποῖα διεύθυνσι ἡκολούθησε. Ἐοῦ ἔχεις μάτια ποῦ βλέπουνε καλά. Γιὰ δοκιμάσε.

Μπᾶ, ἀνέκραξε ὁ Τόνι. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπῇ, εἶπε.

Θὰ δοκιμάσω καίτοι μοῦ φαίνεται μιὰ χαμένη δουλειά. Καλλίτερα θάπαινε νὰ κνιόξωμε ἑνα-ἑνὰ τὰ δένδρα μήπως χῶθηκε μέσα. Τί λές ;

Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Μπάροου, μ' ἐνθουσιασμό. ἔχομε δύο δολιχόγρως ὅσες μπορούμε γιὰ σήμερα. Ἄν δὲν ῥοῦμε τὴν σφαῖρα ἔπειτα θὰ ῥοῦμε τὴν ἄλλη καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ὁ Τόνι εἶχε ἀνοιξεί ἕνα σονγιά καὶ ἀρχισεν ἦδη νὰ συμπαδεύῃ τὰ πλησιέστερα δένδρα. Ὁ Μπάροου στέκονταν στὴ θέσι του γιὰ νὰ παρακολούθῃ τὸν φίλον καὶ καὶ τοῦ ἐποδεῖ κινήσῃ τὴν ἀκριβοῦ διεύθυνσιν.

Εἶχαν περάσει δύο ὅρες ὅταν ὁ Τόνι εἶχε βγάλει μὲ τὸ σονγιά τὸν τὴν σφαῖρα ἀπὸ ἑνα δένδρο. Τὰ δύο παιδιὰ τὴν ἐπιθεώρησαν μὲ τὰ μάτια ποῦ ἀστράφταν θριαμβευτικῶς. Κρατοῦσαν στὰ χέρια τὸν τὴν κλειδί ποῦ θὰ ἄνοιγε τὸ πρόβλημα.

Ἐκδὸς τοῦτου ὅμως καὶ τὸ αἰσθημα εὐσπλαχνίας γέμισε τὴν καρδίαν τοῦ Τόνι ἑαυτοῦ.

— Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δ' ἐδᾶ μπορούσε ποτε νὰ πᾶν νὰ σκοτώσῃ τὸ γέρο-Νύκτων. Τὸ ἀντίθετο θὰ συνέβαινε. Γιὰ τοῦτο μοῦ φαίνεται νὰ πᾶν νὰ σκοτώσῃ τὸ γέρο-Νύκτων. Ἄν δὲν μπορούσε νὰ σκοτώσῃ τὸ γέρο-Νύκτων, ἔπαινε νὰ πᾶν νὰ σκοτώσῃ τὸ γέρο-Νύκτων. Ἄν δὲν μπορούσε νὰ σκοτώσῃ τὸ γέρο-Νύκτων, ἔπαινε νὰ πᾶν νὰ σκοτώσῃ τὸ γέρο-Νύκτων.

— Ὁχι, ἀπεκρίθη σταθερὰ ὁ Μπάροου. ἔχομε δικαίωμα μ' ἀποφασίζομεν ἐμεῖς γιὰ ἕνα τέτοιο ζήτημα. Ἐγὼ δὲ τὸ πᾶν τοῦ πατέρα μου καὶ αὐτὸς ἔχει τὴν πρόβλιν νὰ γείνη.

Πολὺ καλά, συμφωνήσαν ὁ Τόνι. ὅπως ἄνθρωπος εἶμαι τὴς γνώμης νὰ μὴ ποῦμε τίποτε τοῦλάχιστον στὴ σχολή. Τὰ παιδιὰ θ' ἀρχίσουν νὰ μᾶς κοροϊδεύουν καὶ νὰ μᾶς λένε

πῶς θέλουμε νὰ παυνεῖτομε μὲ τὴν μάδον τὴν περιπέτειάν μας. Δὲ μ' ἀρεοῖ καθόλου νὰ τοὺς δίνο ἀπορροή.

— Ὁχι. Στὴ σχολὴ δὲ θὰ ποῦμε τίποτα. Ἐπείσομεν σὺν Χονδρίττον σιωπηλοί. Μαζὶ μὲ τὸν θριαμβὸν τὸν ἀνεγνώριζον συγχρότως διὰ τὴν ἐρευνά των ἀπεκάλυψε μιὰ σκηνὴν ἀνθρωπίνου πάθους, τοῦ ὁποῖου τὰ ἐλαττήρια ἦσαν καὶ ποῦ δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν. Ἀπὸ ἄνθρωποι ἐντελῶς μόνοι μέσα σὲ κείνη τὴν ἐρημικὴ μέσος μ' ἕνα ρεβόλβερ. Μήπως ἔχουν ἐπὶ τοῦ παλαιῦ ἔθους, τὴν ὁποίαν μὲν ὁ θάνατος θὰ ἐξήλειπε ;

Καθὼς διέβαιναν τὴ Χάι Στριτ εἶδαν ἀπὸ ἕνα προαπτεῖο ἐρημευομένην ἀνταρσία μὲ ποῦ μὲς εἶχε κολλήσει ὁ ὑπάλληλος καὶ ἡ ὁποία ἀνήγγελε εἰδικὴν ἐκδοσιν τῆς ἐφημερίδος τοῦ τόπου. Πάνω σὺν ἄλλοι χαρτὶ μεγάλα μᾶλλον γράμματα προσκαλοῦσαν τὸν διαβάτην καὶ ἐκκοῦσαν ἄλλοι κανεῖς.

Ο ΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΝΥΡΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΣΥΛΛΗΨΙΣ

Μπῆκαν μέσα κ' ἀγόρασαν ἕνα φύλλο, διατρέχοντες τὰ περὶ τῆς ἐποθέσεως Νύκτων μὲ μεγάλῳ ἐνδιαφέρον. Εἶχε συλληφθῇ κίπονος ἐνοχοποιούμενος διὰ τὸν φόνον τοῦ Νύκτων. Ἰσχυρίζετο, διὰ κατὰ τὴν τὴν ἐπεροβόλησε εἰς εἰς ἀνάγκην ἀμύνης. Ἡ δίκη θὰ ἐγίνετο περὶ τὸ τέλος τοῦ Ἰουλίου.

— Καὶ εἰς ἔχομε ἀποδείξεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ὑποστηρίξουν τὴν ὑπεράσπισιν, ἀνέκραξεν ὁ Μπάροου.

— Χάρις εἰς σὲ, ἀπεκρίθη ὁ Τόνι.

— Ὁχι. Ἐοῦ ὅρριε τὸ μέρος εἰς τὸ ὅπου ὡν ἐχῶν τὴν σφαῖρα κ' ἐοῦ τὴν ἔβγαλες ἀπὸ τὸ δένδρο μὲ τὸ σονγιά σου.

— Εὐὸ ὅμως ἐσπλογιόθηκες ὅλη τὴν ἐποθεσίαν ἐοῦ ἔκαμες τὴν σκηνὴν καὶ ροῦξω, αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ «ΠΡΑΤΤΕ»

— Ὅταν ἐπὶ τέλους αἱ τρεῖς ἐβδομάδες πέραςαν ὁ Τόνι ἦταν ἐλεύθερος νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ κρίκει ἡ β.ι ἄλλο σπῶρι ἐπεθύμει, κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα διὰ γιὰ χαρκατῆρα ἀνὸ πῶμονον σὰν τὸ δικὸν τοῦ ἦσαν ἀληθινὸν μαρτυρολόγιον νὰ περιμένῃ πολὺ κανεῖς.

Ἀπεφάσισεν ἐν τοῦτοις διὰ τὴν πρῶτην ἐκείνην περίοδον τοῦ ἀγγλικῶ κνίκε νὰ πᾶν βλῆθῃ εἰς τὴν πενταρχικότεραν προσημύσαν. Ἐνας ἄλλος ποῦ θὰ ἐδιδάτετο καὶ νὰ προσημύσῃ εἶνε ζήτημα ἂν ἔκαμεν τίποτα. Ὁ Τόνι ὅμως εἶχε ἀποφασίσει νὰ ὑπομείνῃ. Ἄν ὁ Λαγκάστερ τὸν ἤθελε διὰ τὴν ομάδα τῆς σχολῆς εἰς τὸ τέλος τῆς περιόδου, θὰ ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ παῖξῃ διὰ τὴν σχολὴν ὅπως ἡ σχολὴ ἀπαιτοῦσε.

Κατὰρθεως νὰ δαμάσῃ τὸν ἑαυτοῦ καὶ τὸν κᾶν πενταρχικὸν καὶ ἄλλων τὴν περίοδον. Καὶ αὐτὸ δὲν ἦταν οὔτε εὐκόλῳ οὔτε εὐχάριστον γιὰ τὸν Τόνι. Ὅσοις δὲ ἦσαν ἀδελφοὶ τὸν ἔαυτον του, ὁ ἴδιος τὸν ἐμάλυνε, ὁ ἴδιος τὸν ἐπακούσῃ. Καὶ ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἤθελε διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ κ. Λαγκάστερ, τὸν ὁποῖον ἐσέβετο καὶ ἐξείμα ἀλγῆθαι. Ἐπ' αὐτὸς τὸν τρέ-

πον μὲ τὸν ὁποῖον ὁ κ. Λαγκάστερ ἤθελε νὰ ἐπὶ βάλλεται καὶ νὰ κνιπᾷ β.ι ἦσαν ἐπαναστατικὸν καὶ ἐνάντιον πρὸς τὴν σχολήν.

Ἐγγώριζεν ὁ Τόνι τὸ μέγιστον ἀγαθὸν ποῦ προκύπτει ἐκ τῆς δυνάμεως τῆς αὐτοπειθαρχίας. Ἦθελε νὰ τὴν ἀποκτήσῃ τὴν δύναμιν αὐτὴν, γιὰ τοῦτο ἐπεθύμησε σὺν κρίκει. Βέβαια ὁ τρέπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐπεθύμησε κατέστρεψε τὴν διασκέδασι, ἀλλ' ἡσθάνετο ὅμως μέσα του διὰ ἀξίε ἐπειδὴ ἔπαυσε καρποῦς ὅταν ἔπαυσε. Τὰ λόγια τοῦ κ. Λαγκάστερ κατὰ τὴν ἀξέχαστην ἐκείνην συνέντευξιν ποῦ ἔσχον ἔκαμαν τὸν Τόνι νὰ βλέπῃ πέραν τῆς σιγῆς — τὸν ἔκαμαν νὰ ἀβλέπῃ μεγαλείτερον.

Ὑπὸ βλας διάφορον ἐποῦν τὸ πρόβλημα τοῦ διευθυντοῦ τοῦ σχολείου καὶ τοῦ Καίρου ἐπανελαμβάνετο καὶ ἐσχυρίζετο ἀπὸ τὸν Τόνι ὅτι ἔδῃ καὶ τὸν Μαίον ὅτι ἔτρεπον. Τὰ δύο παιδιὰ ἐγινόνταν ὁλοῦν τὰ περισσότερον ἐχθροί. Ὁ μεταξὺ αὐτῶν ἀνταγωνισμὸς δὲν ἦσαν τεχνικὸς, οὔτε τυχαῖος ἀλλὰ ριζικός. Ἦτο ὁ αἰώνιος ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ τῆς περριανείας τοῦ ἀριστοκρατοῦ καὶ τῆς φτωκίης λαοῦ τοῦ ὑγιᾶς χαρκατῆρος.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΑΜΟΙΒΗ

Ὁ δόκιμος Ἰσραήλ, ὁ μέγας χειρουργός, ὁ ὁποῖος ἔκαμε ἐγχειρήσιν εἰς τὸν Σουλτάν τῆς Τουρκίας, ἔλαβεν ὡς ἀμοιβὴν ἑκατὸν πενήντα χιλιάδας ἀργύρου, ἐπὶ πλέον δὲ τριάντα πέντε χιλιάδας γιὰ τὰ ἔξοδά του.

Η ΠΡΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Αὐστραλίας δὲν ἐπερβαίνει τὰ 4,951,073 κατοίκους. Ἐν τοῦτοις διαρροῦν 2,197,955,100 ἀργ. κατὰ τὴν ἐκτίμησιν εἰς τὰς διαφόρους ἀποταμειωτικὰς τραπεζὰς τῆς καὶ 4,374,483,000δρ. εἰς τὰς ἑκδοτικὰς τραπεζίας. Εἶνε τὸ πλουσιώτερον μέρος τοῦ κόσμου σχετικῶς μὲ τὸν πληθυσμὸν τῆς.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΥΛΛΟΓΟΥ Ο 'ΝΕΣΤΟΡ'

Θαυμασίαν ἐκδρομὴν διοργάνωσε ὁ σύλλογος «Νέστορ» τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν. Τὰ μέλη τοῦτου ἀπὸ τῆς β.ις ποσῆς διὰ λέμβον ἐξέδρομον πρῶτον εἰς τὸ μικρὸν νηοῦν. Ἐνθα ὁ φανὸς Πόλον καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν νῆσον Σφακηρίαν, κατὰ τὴν ἄνω ἀπογευματινὴν εἰς τὸ ἱστορικὸν Ναυαρίνον, ἔνθα τὸ σπῆλαιον τοῦ Νέστορος. Ἐν σῶματι ἀγγέλομεν εἰς τὸ σπῆλαιον τοῦ ἀρχαίου τῆς Πόλου βασιλέως, ἔμπερσεν δὲ τῆς εἰσόδου τοῦτου καὶ ἀκριβῶς κἀκὼθεν ἀπλοῦνται τρεῖς θάλασσαι παρουσιάζουσαι μαγευτικὰταὶν θέματα. Ἐκεῖ διὰ φωτογραφ. μηχανῆς ἐλάμβανεν ἀναμνηστικὰς φωτογραφίας, τέλος δὲ περὶ τὴν 9ην μ. μ. ἐπ' ἐστρέφοντο εἰς Πόλον ἄδοντες τῇ ἀκολούθῃ ὁργάνων καὶ παρακαθήμενοι εἰς τὸ ἐν τῇ παλαιᾷ ἑξαρχοπλάστειον τοῦ ἀκκων καὶ περὶ ποιητικῶν καὶ ἀθανάσιον Σαράντιον ἐλάμβανεν ἀναμνηστικὰ.

K. B. ΧΑΝΙΑΝΣ

μοῦ ὅρα ὅταν ξαφνικὰ ἀκούσασαι φωνῆς κινδύνου ἀπὸ τοὺς δύο ἀνθρώπους μέσα στὴ θάρα καὶ τοὺς βλέπουμε ἔπειτα κατατρομαγμένους τὸν ἕνα στὴ πλώρη καὶ τὸν ἄλλον στὴ πρὸν καὶ σηκώνουν τὰ χέρια των ψηλὰ πανικόβλητοι. Ἐκκοῦσαν ὅσο μπορούσαν δυνατώτερα, καλῶς καὶ τὴν ἀποκρίσιν τοὺς ἔπαυσε νὰ τοὺς ἀναποδογυρίσῃ. Τὴ στιγμὴν ποῦ εἶσε ναυτὴς ὄρισε νὰ τοὺς σῇ, ἀναθετα ἑαφνικὰ ἕνας τρομερὸς κρότος καὶ ἀμέσως ἀπὸ τὴ μέση τῆς θάρας περὶ ἕνα μεγάλῳ σπαστὴ σπαθί. Ἦταν τὸ ξίφος τοῦ ξιφίου ποῦ εἶχε τραπῆσαι τὴ θάρα ἀποκρίσιν. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο τοιληγοῦς ἔπαυσε τὸ ξίφος τοῦ θηρίου, τὸ κίνησε δεξιὰ κ' ἀριστερὰ μέχρους ὅπου ἔμεινε στὰ χέρια τοῦ κα' ἔπαισε μέσα στὴ θάρα. Τὸ θῆριον παλαῖον νὰ ἐσφύγγῃ κ' ἀπαλλαγῇ εἶχε κόψει τὴν οὐρά του κ' ἔφυγε ἔπειτα.

Ὁ τὸν σῶσε τὴ θάρα, ἡ ὁποία εἶχε ἀρχίσαι νὰ κᾶν νερά, οἱ δύο ἄνδρες ἔπαυσαν ν' ἀνεῖον πάνω στὸ κατὰστρωμα, ἐκείνους δὲ ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρπάσει τὴν οὐρά τοῦ ξιφίου, ὁ ὁποῖος ἦτο περριμῶς κινηγός, μὲ εἶπεν ὅτι μιὰ φορά ποῦ ῥεῖσθαι στὴν ἴδια περίσσει, ἠναγκάσθη νὰ δουτῆξῃ μ' ἕνα μεγάλο μαχαίρι στὰ χέρια του καὶ νὰ σκοτώσῃ μὲ μαχαίριες τὸ θῆριον ὅπως σῶσῃ τὴν ζωὴν του καὶ τὴ ζωὴν τοῦ συντροφίου του, ποῦ ἦταν μέσα στὴ θάρα.

Ἄλλ' ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι κίνδυνοι εἰς τὸ κνίγγι τοῦ ξιφίου. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ καμάκι ποῦ σκοπεῖται τὸ ζῶον καὶ τὸ χτυπᾷ ἀνάθετα σὲ μιὰ θέσι ἐλαφρότατα, πάνω στὸ ξύλον τοῦ πλάνου. Συχνὰ ὅταν ἐκτὴ θάλασσα μεγάλῳ κᾶνται ὡς τὴ μέση στὸ νερὸ ἐνθ' ἀνεβοκατεβαίνει ἡ σκοθὴν, καὶ τὰ κᾶματα χτυποῦν πάνω του καὶ τὸν σκοπεῖον ὀλόκληρον.

Ἰδοὺ τὴ μάς συνέθηκε μιὰ μέρα μὲ μεγάλη τρικυμία. Ἐπ' αἵμας ἔξω ἀπὸ τὸν Κάνσο γιὰ κνίγγι ἂν καὶ ὀλίγες ἐλλείψεις ὑπᾶρχον μὲ τέτοια θάλασσα. Ὅσοις δὲν ἐγνώριζαν πῶς. Κάθε τόσο οἱ ναῦτες ἄλλαζαν θέσι στὸ πλάνο ἐπειδὴ ἕνας δὲν μπορούσε νὰ μὲν ἐκτὴ διαρκῶς ἀγέρας πτυπούμενος ἀπὸ τὰ κᾶματα. Σὲ μιὰ στιγμῇ, ἐνθ' εἶχαμε ἰδῇ μωροστά μας τὴ φρεοῦγα ἐνθ' ξιφίου πάνω ἀπὸ τὸν ἄφρῳ ἐνθ' πελοῖον κᾶματος καὶ ὁ σκοπευτὴς σηκώθηκε νὰ χτυπήσῃ μὲ τὸ καμάκι, ἀκούμε ἕνα κᾶμα καὶ βλέπουμε τὸ κᾶμα τὸν νὰ σπάζῃ καὶ νὰ χᾶνεται ἀπὸ μωροστά μας. Εἶχαμε ἀμέσως μιὰ θάρα γιὰ νὰ σῶσμεν τὸν συντροφόν μας, κυρίως ἐπειδὴ ἐφερομένη μίπως ὁ ξιφίας ὀρμησῇ ἐναντίον του καὶ τὸν κᾶν. Μόλις ὅμως ἡ θάρα εἶχε κατεβῇ ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς πλώρης ἠκούσθη ἡ φωνή:

— Ἀνεβόστε τὴ θάρα γρήγορα.

Ἦταν ὁ σκοπευτὴς ὁ ὁποῖος καθὼς τὸ κᾶμα ἀπεσπᾶσθη κατὰρθεως νὰ πασθῇ ἀπὸ τὴ σκάλα ποῦ κρεμῶσε ἴσασε τὸ νερὸ καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ παλαῖον μὲ τὰ κᾶματα ποῦ σὰ χέρια δυνατὰ ὀρμίσσαν νὰ τὸν ἀποσπᾶσιν. Ἀνέθηκε πάνω ἐνθ' τὰ νερά ἔτρεχαν ἀφθονα ἀπὸ πάνω του, κᾶμας ὅλων μας — κ' ἔσκασε στὰ γέλια. Περισσότερον ἀπὸ τὴν περριπέτειάν του μὲ ἐξέπληττε ἡ ῥεξὴ ποῦ εἶχε νὰ γελᾷ. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι ναῦτες πῆραν τὸ πρᾶγμα σ' ἀστέια κ' ἐγέλοσαν καὶ ἀσπασίονταν καθὼς αὐτὸς ἔκοιψε καὶ ἐτίναξε τὰ νερά ἀπὸ τὰ ρούχια του.

Ἡ τραχὺτὴς καὶ τὸ θάρος τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν ποῦ παλαῖον μὲ τὰ κᾶματα, θὰ μοῦ μείνουν κατὰ ἀξέχαστον. ἴσως δὲν ἀναγνωρίζουν στὸν κᾶν ἔνουν τὴν οὐδαρότητα, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς οἱ ἄλλοι ἀναγνωρίζομεν, ἴσως ἔχουν τὴν δύναμιν μὲς παρῆλθῃ νὰ ξαναβρίσκουν τὴν καλὴν τὸν διάθεσιν καὶ νὰ τὸν κοροϊδεύουν, ὅπως θᾶκανε ἕνα παιδίον ποῦ βλέπει τὸν ἐχθρὸν του νὰ ἀπομακρύνεται. Ὅπως δὲ ποτε εἶνε ἀξιοθαύμαστο νὰ βλέπῃ κανεῖς πόσον ἡ θάλασσα μορφᾶν, σκληραγωγεῖ καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ συχνοὶ κίνδυνοι τοὺς εἶδον μιὰ ἐκτορροφία μοναδική, Γίνονται ὅμοιοι μὲ αὐτὰ τὰ θῆρια. Νὰ βλέπετε ἕνα σκοπευτὴ στὴ θέσι του μὲ τοικυμὰ νὰ κρατῇ στὰ χέρια τὸ μεγάλῳ καμάκι καὶ νὰ κνιπᾷ μωροστά τὸν ἀδύνατον στὰ κᾶματα ποῦ σκάζουν πάνω του καὶ τὸν τυλίγουν, ἀδύνατος στὸν κίνδυνον ποῦ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν μπορεί νὰ ξεσπᾷ, νὰ ἰδῇ δηλαδὴ τὸ κᾶμα τὸν ποῦ εἶνε ἐλαφρότατον νὰ σπάζῃ καὶ νὰ τὸν εἶνῃ μέσα στὸ νερὸ τὸ μανιασμένῳ ἡ μέσα στὰ θῆρια εἶνε βέβαια κατὰ, τὸ ὁποῖον θ' ἀπέστα τὸν

θαυμασμένον καὶ τοῦ ψυχροτέρου θεατοῦ.

Τὸ κνίγγι μὲς ἐξηκολούθησε κατ' ὅλον τὸν ἀδ-γουστον, ἰδίως παρὰ τὸ ἀκροατήριον Μρετόν. Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν πλοῦς καὶ ὅλοι οἱ κνίγγοι ἦσαν ἐχαρακτηρισμένοι. Εἰς διαφόρους περιπτώσεις ἐνθ' ὅσο ἡμερῶν κατὰ κνίγγος ἐκείθηκε πεντακόσια καὶ ἑξακόσια φράγκα καὶ τὰ πεντακόσια ἐκείνα φράγκα μετ' ὀλίγας ἡμέρας πρὸς διορίσ τῆς Βοστώνης θὰ μπορούσαν νὰ φθάσουν δύο καὶ τρεῖς χιλιάδες φράγκα. Τάχα δὲ θ' ἀπεροῦσαν καὶ οἱ ἴδιοι τὴ θᾶκαναν μὲ τόσο χρήματα ;

Τὸ δνείρο καὶ νούτου ποῦ προτοβγαίνει στὸ κνίγγι εἶνε νὰ μαζεύσῃ ἀρετὰ χρήματα καὶ ἀγοράσῃ μιὰ σκοθὴν, ἔπειτα δευτέρα, τρίτη καὶ οὕτω καθεξῆς. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ψαράδες αὐτοὺς εἶνε πλούσιοι, ἀλλὰ καὶ συχνὰ ἐκεῖ ποῦ εἶναι οὕτως γιὰ νὰ συναντήσουν τὴν τύχην, σεναντοῦν τὸν θάνατον. Τὸ νὰ ἐπιστρέψῃ μιὰ σκοθὴν μὲ ἕνα ἢ δύο ναῦτες ὀλιγοτέρους δὲν εἶνε τίποτε σπάνιον. Ἐννοῖται ὅμως ὅτι τὰ δυστυχήματα αὐτὰ δὲν τοὺς ἐβλάδουν. Ἀνατρέφονται μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ζωὴ δὲν εἶνε ὀμάλῃ, ἀλλὰ πλήρης κινδύνων. Ἀναμειβόμενος δὲ ἡ ἰδέα αὐτὴ τοὺς μορφᾶν καὶ τὸν χαρκατῆρα καὶ τὴν ψυχὴν καὶ ὀδηγεῖ συχνὰ εἰς πᾶσεις ἀνασῶς ἴσως, ἀλλὰ πραγματικῶς ῥοῦξω.

ΤΙ ΑΠΟΤΙΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΑΠΟΘΝΗΣΚΟΝΤΑ ΖΩΑ ;

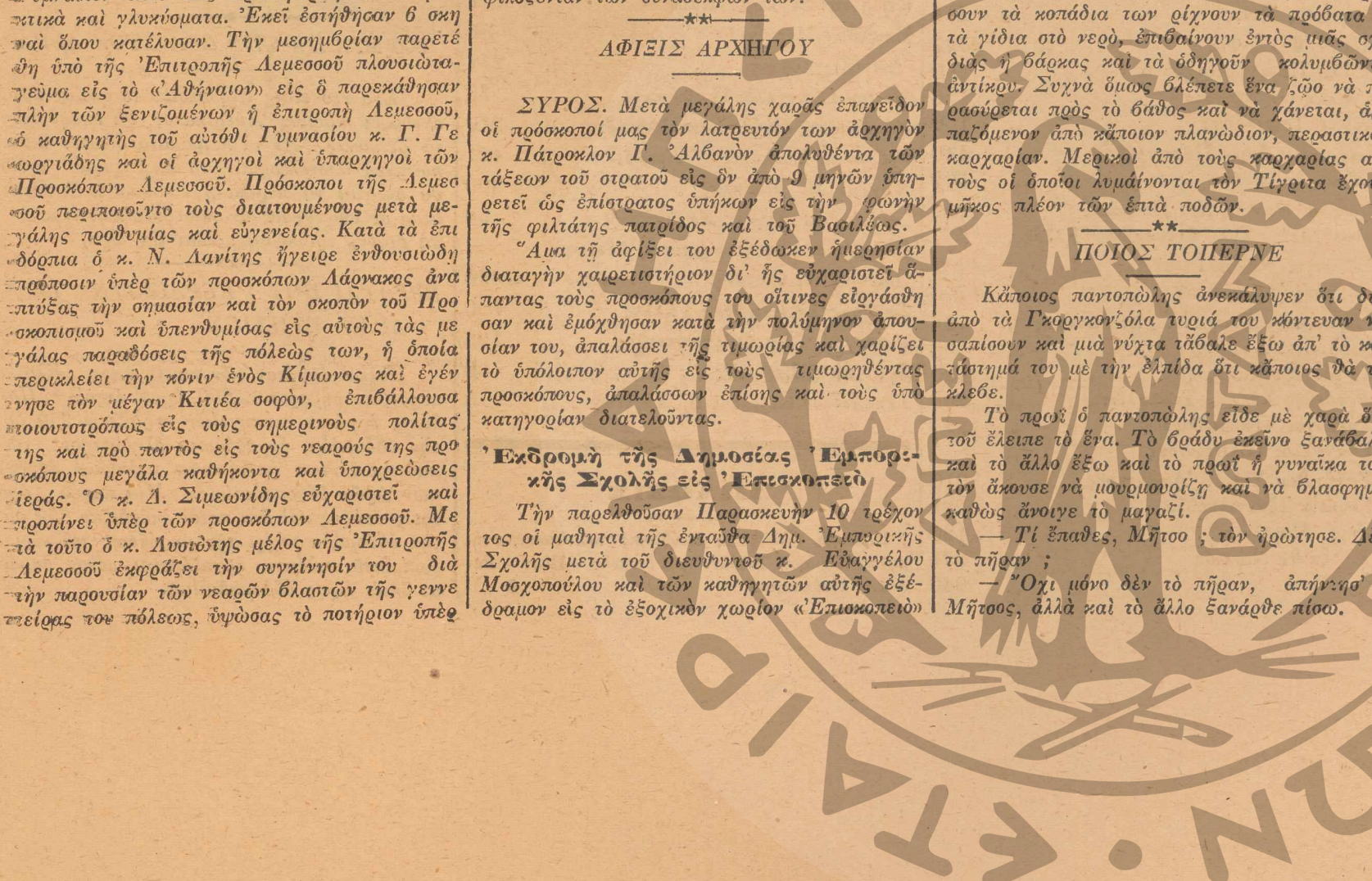
Οἱ κατοικοῦντες πλησίον τὸν Ἰνδικῶν Τζουγγλῶν, τὸν ἐλματωδῶν πεδιάδων κεκαλυμμένων ὑπὸ δάσους, θάμνων ἢ φυτῶν, ἰσχυρίζονται ὅτι οὐδέποτε εἶδον ζῶα ἀποθνήσκοντα ἐκτὸς ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐπληρώθησαν ἢ ἐφρονεῖσθαι ὑπὸ κνίγγων ἢ ἄλλων ζώων. Ὁ δάσκιμος κνίγγος Σύνδερον ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη διέτριφεν ἐν Ἰνδιᾷ καὶ διέτριψεν δια σῆς δὲν τὰ δάση τοῦ Ἰνδιστᾶν θηρεῖον ἐλέφαντας ἀναφέρει διὰ συνήγητος τὰ πῶματα δύο μόνον ἐλεφάντων, ἐπὶ τῶν, θάμνων ἢ φυτῶν, ἰσχυρίζονται ὅτι οὐδέποτε εἶδον λείψανα ἐλεφάντος ὁ ὁποῖος νὰ ἀπέθανε ἐκ φρονικῶ θανάτου, ἐξαιρετικῶς μόνον ὅταν μεταξὺ τὸν ἐλεφάντων ἐν-σκήρῃ ἐπιδῆμι.

Οἱ Σουλᾶνοι λαοὶ κατοικοῦν εἰς τὰ ὄρη Μπιττιγαρόν ἰσχυρίζονται διὰ τὴν ζῶα δὲν ἀποθνήσκοντα ἐκ φρονικῶ θανάτου. Οἱ δὲ Κουράμοι ἐκ Κανανιούτῃς εἶνε πεπεισμένοι διὰ τὰ ζῶα προαισθανόμενα τὸν θάνατον των ἀπομακρύνονται εἰς τὸν ὅπου ἀποσπᾶσθαι ὑπὸ τὸν ἀνθρώπων. Εἰς ὅλους εἶνε γνωστὸν διὰ τὸ ἐλέφαντες εἶνε μακρόβιοι καὶ ζῶσιν 100—120 ἔτη τινὲς δὲ ἔως 150. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν διὰ ἀκμήν περισσότερον ζῶσιν, οἱ, ὅσοι, ἐν τοῦτοις σῶματι εἰς τὰς Τσοῦλιντας, ἔπαινε ζῶσιν οἱ κατ' ἀναριθμήτους ἀγέλας, ἀπαντᾷ τις λείψανα τοῦτων.

Τοῦτο τὸ περίεργον φαινόμενον παρατηρεῖται καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ζῶα. Ὅστις διέτριψε ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἰς τὰ δάση καὶ πεδιάδας ἀπορεῖ πῶς δὲν συναντᾷ νεκροὺς μῦς, ἀρουραίους, ἐκίνας, κροῦλίκους καὶ ἄλλα τετράποδα ζῶα τὰ ὁποῖα δὲν ἐφρονεῖσθαι ὑπὸ τὸν ἀνθρώπων ἢ ὑπὸ τὸν κνίγγων. Καὶ τινα μὲν ζῶα δυνατὸν νὰ ἀποθνήσκουν εἰς τὰς ὑπογείους φρενάς των, ἄλλα ποῦ κνίγγι τὰ ἀποθνήσκοντα πτηνὰ ; Μυριάδες αὐτῶν ἀποθνήσκουν ἐν τοῦτοις πόσον σπανίως βλέπει τις πῶματα αὐτῶν, ἐξαιρέσει μόνον ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐπάρωσαν ἢ κατελήφθησαν ὑπὸ καταιγίδος.

Ἀκμήν θαυμαστότερον εἶνε τοῦτο τὸ φαινόμενον εἰς τὰς χῶρας ποῦ κυριάζει ἀγρίων ζώων ζῶσι. Τίγρεις, δεινόσοι, παρδάλες καὶ διαφόροι γένους ζῶα τὰ πῶματα τὸν ὁποῖον ἀδύνατον νὰ διαρροῦσιν τὴν δρασιν ἢ τὴν δωρησιν τοῦ ἀνθρώπου σπανίως εἰσέρχονται νὰ κᾶ, ἐξαιρέσει μόνον τὴν ἐπιδῆμι τις ἐξολοθρεύσῃ αὐτὰ κατ' ἀγέλας.

— Τί ἔπαυες, Μῆτοο ; τὸν ἠρώτησε. Δὲν
τὸ πῆραν ;
— Ὅχι μόνο δὲν τὸ πῆραν, ἀπήνησ' ὁ
Μῆτοος, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλο ἔσκαρθε πίσω.

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦ. ΣΥΛΛΟΓΩΝ

Αι ψήφοι, αΐτινες εφθασαν εις τὰ γραφεῖα μας μέχρι τῆς παρελθούσης Κυριακῆς τὸ πρῶτὸ δίδουν τὰ ἑξῆς προσωρινὰ ἀποτελέσματα.

Πατρῶν Σύλ. «Βουλγαροκτ. Ἑλλάς»	238
Ἰωάννης Δ. Κατσούλης	2126
Βρασ. Κ. Οἰκονομόπουλος	42
Κόμμα Φίλελευθέρων	1642
Ἰωάννης Εὐαγγέλου	214
Μεταγχορινὸς Γυμνασιόπαις	219
Σύλλογος «Ὀλύμπιος»	400
Ναυπλίου «Ναυπλιωτάκι»	333
Πέργου Ζαφ. Παπαμιχαλόπουλος	912
Παντελῆς Λαμπρινόπουλος	80
Π. Ρ. Πετρόπουλος	1270
Ἀναστ. Βασιλόπουλος	13
Σύλλογος «Ὀλύμπια»	587
Κυπριασίου Α. Α. Κοσμόπουλος	167
«Ἡγεμονόπαις Ραλοῦ»	98
Ι. Δ. Σπαλάς	815
Ἀμφίσης Ἡλίας Τσαβαλῆς	214
Δ. Σακκαρέλλος	410
Ἀργους Σύλ. «Κωνστ. Βουργαροκτόνος»	205
Ἀναστάσιος Κάτσαρης	4296
Εὐάγγελος Σκουτερόπουλος	1080
Πίπην Μπρούμην	1252
Μᾶνος Οἰκονόμου	150
Αὐγὴ	500
Σπύρος Α. Μαραγκός	440
Καρδίτης Θωμᾶς Σδράκας	602
Κωνστ. Σέριγκας	346
Ἀρτης «Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις»	35
«Ἀργυροδίνη Ἀρχαῖος»	433
Μεμερίσιον Θεοδ. Π. Σαρατζιώτης	716
Μεσολογγίου Ἀθαν. Τσιντζὸς ψήφους	256
Ἀνδρ. Ἀλετράς	500
Βασίλειος Χατζιόγλου	156
Κωνστ. Παπαθανασίου	453
Τριπόλεως Χρ. Θεοδωρόπουλος	872
Σωτηρίου Λαίμης	162
Στέφανος Σμυρλῆς	150
Λεωνίδας Σ. Πρωτοπαπᾶς	2005
Φιλελεύθερον Πνεῦμα	5
Σπύρος Ἀναγνωστόπουλος	803
Οἰχαλίας Βασίλειος Κυριακόπουλος	50
Βόλου Κ. Βεϊμπῆς	150
Γρηγόριος Ἐένος	2327
Αἰγίου Φέλιξ-Φόρ	650
Ἑλλή Παναγιωτοπούλου	125
«Ἑλληνικὴ Νεολαία»	100
Φρίξος Τσιμωνίδης	440
Ἀγγιρίου Δημ. Παπαχρήστος	302
Ἀλέξ. Κυλπάσης	252
Γυθείου Κωνστ. Χρ. Πουλάκος	487
Λουτρακίου Σύλ. Δοξαμένη Ἑλλάς	403
Σύλλογος «Νέας Γενεᾶς»	4703
Ἰωάννης Ἀραβουσῖτας	128
Ἡρακλείου Γεωρ. Ν. Χανιωτάκης	65
Θεόδ. Καλογερίδης	120
Κ. Μ. Τρεβιζάκης	205
Πρεβέζης Χαράλ. Τσακαλῶτος	1927
Σύλλογος «Νικόπολις»	1
Εὐάγγελος Π. Βερίτης	910
Ζακύνθου Σύλ. «Ἀτρόμητος»	228
Γλυκεῖα Ἰζαντιοπούλα	120
Σπυρ. Μαρτίνης	971
Ολόξανθη Νεράιδα	940
Ζαν Μαῖς	

Ἀντιορπιλλικὸν «Ἀετὸς» Μ. Βαρῶνος	218
Σάμου Πᾶνος Σοφούλης	752
Χρῆστος Α. Γιαννουλόπουλος	48
Δ. Καρατζᾶς	83
Ἰωάν. Κερτάλης	164
Κηφισίας Θεοφάνης Φλαμπουριάδης	756
Χρῆστος Κόκκινος	100
Ἰωαννῖνων Διον. Ἀδαμόπουλος	3684
Παναγιώτης Κοπανέλης	752
Σύλλογος Αἵματοβαφεῖς Μπιζάνι	3022
Παν. Παλάσχας	424
Δημήτριος Μπεργιάκης	774
Λιγούδιας Γεώργιος Π. Στέργιος	2245
Κοζάνης Ε. Διάφας	280
Δημ. Χασάπης	149
Ι. Βουλγαρίδης	28
Μεσσηνίας Δ. Π. Λαμπρόπουλος	626
Ἀντ! Κοσμόπουλος	100
Ἀριστ. Β. Τσατσουράς	1012
Γ. Στέργιος	645
Σύλλογος «Μαρμαρωμένος Βασιληᾶς»	808
Φθιωτιδοφωκίδος Χρῆστος Κ. Σιδεράς	499
Χρῆστος Εὐθυμίου	53
Ἡλίας Πατάνης	417
Φλωρίνης Ἰωάννης Χ. Γεωργίου	70
Ξυλοκάστρου Λάμπης Α. Φαμέγκος	96
Αἰγίνης Ἀνδρέας Μπουρνιάς	540
Μιχαὴλ Στεφανήπουλος	190
Σερρών Σύνδεσμος «Ἑρμῆς»	68
Πλάτων Φουστόπουλος	384
Κωνστ. Ἡλ. Ἀλεξανδρίδης	50
Καστορίας Ἐθνικὸν Ὀνερον	2644
Πόλου Δημ. Σ. Τσάκωνας	222
Λεβαδείας Σύλλογος «Ἐνωσις»	687
Ἑλευσίνος Στέφανος Παπᾶς	50
Σύλλογος Ἀψιλίας	5052
Λευκάδος Τὸ Μυστικὸν τοῦ Βοσπόρου	61
«Ποιήτρια Σαφῶ»	650
Ἀνδρέας Μπουρνιάς	525
Πρωτομαγιάτικο Λουλοῦδι	315
«18ῆτις Ὀνειροπόλος»	429
«Θηρευτὴς τοῦ Ὁραίου»	3
«Μελαχροινὴ Σεληνολάτρη»	2
Θεσσαλονίκης Σύλλ. Γενεᾶ	1403
Ἰωάννης Ἀραβουσῖτας	1003
Ἀργυροκάστρου Β. Λαμποβιτιάδης	776
Λουκᾶς Ντίλιος	444
Κερκύρας Σύλλογος Ναυσικά	47
Σπυρίδων Μαρτίνης	56
Ἀντώνιος Λύχνος	241
Μήλου Εὐάγγελος Πυρουνάκης	38
Δημητσάνης Θεόδ. Σακελλαριάδης	210
Ρεθύμνου Σύλλογος «Ἀρκάδι»	421
Χανίων Ν. Μάρακας	300
Ἀταλάντης Λουκᾶς Κακλαμανός	50
Εἰς τὸν στόλον Ὀωρητὸν «Ἀέρωφ»	
Ἰωάννης Νικολαΐδης ψήφ.	1000
Σπάρτης Κωνσταντῖνος Γάλλος	100
Διακογτό. Ἀγ. Φιλιππόπουλος	195
Κρανιδίου, Βεργίλης	60
Τεπελериου. Κυριάκος Δ. Χαρίτων	8

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Προσοχή, ἥλλαξε ἡ διεύθυνσις τοῦ ὑποκαταστήματος Παμίσου. Διεύθυνσις Ρένσκολτ - Πόστ - Ρε-στάντ. Ναύπακτον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίους, κυρίους,

Π. Χαλαμπόπουλον. Καρίστιανα. Αυτοῦ μεθα διότι δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν ἐλλείψει τῆς θεωρήσεως.

— Ὁ κ. Περγίδας Φίλιος προσφέρει εἰς «Ἐθνικὸν Ὀνειρον» Καστορίας 2000 ψήφους καὶ εἰς Σ. Διάφαν Κοζάνης 100.

— Ἀλεξ. Κιλπάσην. Ταχυδρομικῶς σᾶς στέλλει δ' Ἀ' τόμος «Κυριακῆς». Ἀντίτιμον εἰς τῶν 3 τόμων καὶ τρίτου φυλλαδίου «Ν. Γεν. ἄς» δὲν ἐλήφθη εἰσέτι. Περιμένομεν ἐπιταγήν ἵνα ἐπιτελέσωμεν τὴν παραγγελίαν σας. Ψήφους προπληρωθέντος τόμου προσεδόσαμεν 28ον «Ν. Γενεᾶς».

— Ὁ κ. Χαρίλαος Δ. Οἰκονόμου Ἀρτης προσφέρει ἀνὰ 15 ψήφους εἰς τοὺς κ. κ. Λον κῆν Νιλλιον, Ἀργυροκάστρου, Μᾶνον Οἰκονόμου Ἀργους καὶ Ἀνδρέαν Μπουρνιάν Αἰγίνης.

— Παρατηθεῖς τῆς ὑποψηφιότητος ὁ ἐν Ἑλευσίνι κ. Στέφανος Παπᾶς προσφέρει τοὺς ὑπ' αὐτὸν ψήφους εἰς τὸν κ. Ἀνδρέαν Βεργίλην, (Κρανίδιον).

— Στέφανον Παπᾶν Ἑλευσῖνα. Ἐπιστολὴ σας 20ης τρέχοντος ἐλήφθη μὲ 80 λεπτὰ ἐσωκείσται. Ἄν καὶ ἀναφέρετε εἰς αὐτὴν δι' ἡμᾶς στέλλετε σημείωσιν συνδρομητῶν οὐχ ἥτιον ὅμως ἡμεῖς τίποτε τοιοῦτον δὲν εἴχομεν ἐσωκλείστον. Παρακαλοῦμεν ἀπαντήσατέ μας ποῖοι οἱ συνδρομηταὶ τοῦ μᾶς ἐγγράμματε καὶ τὰς διευθύνσεις των. Γνωρίζετε δεδωῖς δι' τὰ μὴ ἐγκρινόμενα δὲν δημοσιεύονται.

Ὁ κ. Σ. Λοῦκας Κορίνθου προσφέρει εἰς τὸν κ. Συρ. Μαραγκὸν Ἀργους ψήφους 500.

ΨΗΦΙΣΑΤΕ

Ἀποσπάσατε, συμπληρώσατε καὶ σταλτέ μετὰ τὸ κάτωθι δελτίον.

Κύριε Συντάκτα τῆς «Νέας Γενεᾶς»,

Ψηφίζω, ὡς γενικὸν ἀντιπρόσωπον «Νέας Γενεᾶς», εἰς τὸν νομὸν τὸν κ.

ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

28 Ἰουλίου 1916

300 ΜΙΛΛΙΑ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

Ἐνα νέο εἶδος ἀεροπλοίου τὸ ὁποῖον καὶ οὐκ εἶναι κάποιος Ἀμερικανὸς, θὰ ἐκμηδενίσῃ τὰ Ζέππελιν. Ἄν τὰ πειράματα δώσουν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, τὸ ἀεροπλοῖον τοῦτο θὰ δύναται νὰ περιλάβῃ εἰκοσιπέντε ἐπιβάτας μέσθ' οὐδ' ἰσορῆτους ἀναπαντικῶς καμπίνας καὶ θὰ διατῇ τριακόσια μίλλια τὴν ὥρα.

ΕΡΓΑΤΑΙ ΠΟΥ ΚΕΡΑΙΖΟΥΝ 12,500 ΔΡΑΧ. ΕΤΗΣΙΩΣ

Πολλοὶ ἐργάται τῶν ναυπηγείων Κλάιντ κερδίζον ἡμέτερον 12,600, δραχ. ἐτησίως. Πολλὰς ἐργάται ναυπηγείων κερδίζον 250 δρ. τὴν ἐβδομάδα, ἐργαζόμενοι ὀλιγώτερον τῶν καθιερωθέντων πενήντα τεσσάρων ἐργασιμῶν ὥρων ἐβδομαδιαίως. Μτὰ παρὰ ἀπὸ τρεῖς ἄνδρες καὶ ἓνα παιδί ἐκέρδιζαν 859 δρ. τὴν ἐβδομάδα μέχρι τῆς κηρύξεως τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, ἐργαζόμενοι μόνον σαράντα ὀκτὼ ὥρας ἐβδομαδιαίως.